

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. С., 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов
Членове: Мария Ян. Блецова Калцова
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Пенка Сп. Иванова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно
гражданско дело № 20232200500226 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №352/28.04.2023г. по гр.д.
№4074/2022г. на С.ски районен съд, с което е осъдена Община С. да заплати на
„Дженерали застраховане“ АД, гр.С., на основание чл.410, ал.1, т.2 от КЗ сумата от
367,44лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застраховка
„Каско“, ведно със законната лихва за забава, считано от 30.09.2022г. до окончателното
й изплащане и разноски в размер на 400лв.

Въззивната жалба е подадена от ответника в първоинстанционното Община С. и
с нея се обжалва първоинстанционното решение *изцяло*.

Във въззивната си жалба, въззивникът посочва, че обжалваното изцяло
първоинстанционно решение е неправилно, незаконосъобразно, постановено при
съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необосновано. Въззивникът
посочва, че с отговора на исковата молба е направил възражение за недопустимост на
предявеният срещу Община С. иск, тъй като водачът на автомобила е преминал през
„значителна неравност около отводнителна улична шахта“ на пътното платно.
Посочената шахта била видима и завършваща част от водоснабдителната и
канализационна система в гр. С.. Общината не е собственик и не поддържа
водоснабдителните и канализационни системи. Това задължение било вменено на
„ВиК – С.“ ООД. Счита, че Община С. не носи отговорност за щетите причинени на

автомобила в следствие на преминаване през „значителна вдлъбнатина около отводнителна улична шахта“ на пътното платно, тъй като Общината не е собственик и не стопанисва водоснабдителните и канализационни системи. Счита, че от събраният по делото доказателствен материал не се установило по категоричен начин наличие на причинна връзка между описаните в исковата молба имуществени вреди и механизма на ПТП. Установило се, че протокола за ПТП бил съставен на по-късен етап, а не непосредствено след произшествието, като полицаят не бил непосредствен свидетел на случилото се събитие. От заключението на СТЕ не можело да се направи извод, че това е неравността, в която шофьора на автомобила е претърпял произшествието, не можело да се направи извод, че инцидентът е станал в описаната неравност и въобще на място, за поддържането на което отговаря Община С.. Не можела да бъде изключена възможността щетите на автомобила да са настъпили в друг момент, на друго място. На следващо място посочва, че вредата е следствие от неправомерното и неадекватно поведение на водача на автомобила, поради несъобразяването му с пътната обстановка. Нарушил разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП. В процесния случай, водачът се е движел със скорост, несъобразена с хлъзгавата, мокра настилка и колоната от автомобили пред него, управлявал МПС невнимателно, разсеяно, не се е съобразил с пътната обстановка, с възможните препятствия на пътното платно. Налице било съпричиняване на вредата от страна на водача на МПС. Не били ангажирани и доказателства относно причинната връзка между вредата и противоправното поведение. Счита, че събитието не се доказало по категоричен начин с всички задължителни елементи, характеризиращи го като деликт. С оглед изложеното, въззивникът моли въззивния съд да отмени обжалваното първоинстанционно решение и да постанови ново, с което да отхвърли исковата претенция, като установи съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на процесното МПС.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подаден от насрещната страна „Дженерали застраховане“ АД, гр.С..

В срока по чл.263, ал.2, вр. с ал.1 от ГПК не е подадена насрещна въззивна жалба.

С отговора на въззивната жалба, въззиваемото дружество „Дженерали застраховане“ АД, гр.С., чрез пълномощника си юриск. К., оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита, че първоинстанционното решение е правилно, законосъобразно и мотивирано, нестрадащо от посочените в жалбата пороци и моли въззивния съд да го потвърди. Доколкото се касаело до неравност - дупка на пътното платно, формирала се от и около капака на отводнителна шахта, то именно Община С. било отговорна за инцидента. Съгласно чл. 5, ал.1 от ЗП, пътните съоръжения и принадлежности, са елемент от пътищата, а съгласно §1, 3. от ДР на ЗП: "Пътни съоръжения" са: водостоците, мостовете, виадуктите; естакадите; надлезите; подлезите; тунелите; подпорните и декоративните стени: укрепителните и водоотвеждащите устройства и пречиствателните съоръжения. Съгласно чл. 19, т.4, буква „Б“ от Закона за Водите, Публична общинска собственост са: „уличните канализационни мрежи и дъждоприемателни шахти в урбанизираните територии. Касаело се за неравност на пътното платно, около и при съответното съоръжение, елемент от пътя. Видно от заключението на вещото лице, всички вреди по МПС се

намират в причинно-следствена връзка с описания и приет по делото механизъм. Счита, че макар служителят на пътна полиция и съставител на Протокола за ПТП, обективиращ инцидента, да не е бил очевидец на ситуацията, е констатирал и описал с точност мястото на събитието, причината за него - т. нар. дупка на пътното платно и причинените щети. При разглеждането му с останалите, събрани по делото доказателства, констатациите на служителя на МВР можели да се считат за достоверни и да бъдат кредитирани и ценени от съда. Претендира присъждане на направените по делото пред въззивната инстанция разноски за юрисконсултско възнаграждение.

С отговора не са направени доказателствени искания за въззивната фаза на производството.

В с.з. въззивната страна Община С., редовно призована, се представлява от процесуален представител по пълномощие юриск. М., която поддържа въззивната жалба и моли за уважаването ѝ по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на направените по делото разноски, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение.

В с.з. въззиваемото дружество „Дженерали застраховане“ АД, гр.С., редовно призовано, не се представлява.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

Във връзка с възраженията за недопустимост, наведени с въззивната жалба, с оглед ответника по иска, следва да се посочи, че съдът ги намира за изцяло неоснователни.

Недопустимо е решението, което не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество. Липсата на положителна или наличието на отрицателна процесуална предпоставка прави решението недопустимо.

В случая не са налице пороци, които да правят постановеното първоинстанционно решение недопустимо. Не е недопустим предявения против Община С. иск, което от своя страна да вади до недопустимост и на постановеното решение.

Обстоятелството кой правен субект носи отговорност за настъпилите вреди – Община С. или „ВиК – С.“ ООД, е от значение за изхода на спора, това е въпрос по същество и не обуславя допустимостта на иска. Твърденията на ищеца в исковата молба са за обстоятелства, водещи до ангажиране отговорността на посочения в исковата молба ответник Община С. по чл.49 от ЗЗД и те са предмет на доказване в

процеса. Никъде в исковата молба не се твърди, че причина за настъпилия инцидент е самата отводнителна шахта, например, че е била отворена и МПС-то попаднало в нея или че инцидента се дължи на свойството на вещта, в случая шахтата.

Поради това, съдът намира обжалваното първоинстанционно решение за допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно.

Този състав на въззивния съд счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея.

Въззивният състав СПОДЕЛЯ напълно правните изводи на районния съд, които са обосновани и намират опора в материалноправните норми, приложими към настоящия спор. Районният съд е провел надлежно и пълно събиране на допустими и относими доказателства, въз основа на които е формирал обективни фактически констатации и правилно ги е привел към съответстващата им правна норма, като по този начин е достигнал до законосъобразни правни изводи.

Изложените във въззивната жалба оплаквания са неоснователни.

Производството пред С.ски районен съд е образувано въз основа на предявен регресен иск на платилия обезщетение по застраховка „Каско“ застраховател срещу причинителя на вредата, настъпила в резултат на виновно бездействие на служители на ответната Община С., в размер на 367,44лв., с правно основание чл.410, ал.1, т.2 от КЗ, във вр. с чл.49 от ЗЗД.

За да бъде уважен регресния иск, на първо място ищецът следва да докаже съществуването на валидно застрахователно правоотношение между него и увреденото лице и заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице.

От представените и неоспорени пред първата инстанция доказателства се установява съществуването на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“ между ищцовото застрахователно дружество и собственика на увредения лек автомобил м. „Ситроен С5“ с рег. № ВТ 9376 ВТ, към датата на настъпване на застрахователното събитие. От представеното платежно нареждане се установява заплащане застрахователно обезщетение на собственика на увредения автомобил. Няма данни, както и твърдения, ответникът да е заплатил тази сума на застрахователя.

Правото на застрахователя по застраховка “Каско” да иска от третото лице,

причинило повредата на застрахованата вещ е регресно право. Застрахователят, който е платил обезщетението, встъпва в правата, които застрахования има срещу причинителя на вредата – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне – чл.410, ал.1, т.2 от КЗ. За да се ангажира тази отговорност, следва да се докаже и противоправното поведение, вреди и причинна връзка между противоправното поведение на причинителя и претърпените вреди. В случая се твърди наличие на гаранционно – обезпечителна отговорност на Община С. по чл.49 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.49 от ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Това е отговорност на юридическите лица за противоправни и виновни действия или бездействия на техни длъжностни лица при или по повод изпълнение на възложена работа. Отговорността е гаранционно – обезпечителна, възложителят не отговаря заради своя вина, а заради вината на свои работници или служители, на които е възложил работа.

Безспорно по делото от събраните писмени и гласни доказателства е установено, че на 26.09.2017 година около 21:00 часа, в гр.С., на ул. „Хаджи Димитър“, непосредствено до ДКЦ 1, е настъпило ПТП с материални щети в резултат от попадане на лек автомобил м. „Ситроен С5“ с рег. № ВТ 9376 ВТ в несигнализирана неравност на платното за движение с дълбочина около 8-10 см.

Безспорно, въпросната улица, като находяща се в населено място – гр.С., представлява местен път – общински, извън републиканската пътна мрежа, като съгласно разпоредбата на чл.8, ал.3 от Закона за пътищата общинските пътища са публична общинска собственост. Съгласно разпоредбата на чл.31 от ЗП изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществява от общините. Поддържането на пътищата съгл. т.14 от ДР на ЗП е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническа отчетност на пътищата, а чл.75, ал.3 от ЗУТ въвежда изискването транспортната техническа инфраструктура да осигурява най-добри условия за удобен, безопасен и икономичен транспорт на пътници и товари и за достъпност на лица с увреждания, при опазване на околната среда.

С оглед собствеността на пътя, цитираното изискване следва да се осигури от Община С. чрез съответните длъжностни лица. В случая безспорно е установено /от протокола за ПТП, ползващ се с материална доказателствена сила и неоспорен от ответната страна/, че на въпросната улица е имало неравност с дълбочина 8-10 см., която не е била обезопасена и сигнализирана. По този начин безспорно е налице неизпълнение на задълженията, произтичащи от закона – чл.31 от ЗП и чл.75, ал.3 от

ЗУТ.

Във връзка с възраженията на въззивника, че всъщност се касае за попадане на автомобила в отводнителна улична шахта, за чието стопанисване отговаряло „ВиК – С.“ ООД, следва да се отбележи, че от събрания по делото доказателствен материал, в т.ч. снимките по преписката за щетата и заключението на вещото лице, както и гласните доказателствени средства, се установява, че не се касае за попадане на автомобила в шахта, която е отворена, респ. не се установи инцидента се дължи на свойство на шахтата. Причината за инцидента е неравност - дупка на пътното платно, формирала се от и около капака на отводнителна шахта /самата тя не е била причина за инцидента/, елемент от пътя. Следователно, се касае за бездействие на служители на ответната община във връзка с поддържането на пътната мрежа в състояние за осигуряване на безопасен транспорт. Освен това съгласно чл. 19, т.4, буква „Б“ от Закона за Водите, публична общинска собственост са „уличните канализационни мрежи и дъждоприемателни шахти в урбанизираните територии“.

За ангажиране на отговорността на Община С. по чл.49 от ЗЗД е достатъчно да се установи виновно неизпълнение от страна на нейни длъжностни лица на нормативно установеното задължение за поддръжка на пътя /в случая ул.”Хаджи Димитър”/ и осигуряване на най-добри условия за удобен и безопасен транспорт. Не е необходимо да се установи точно кой от служителите е виновно лице, достатъчно е установяване въобще виновно поведение на служители, без да се разграничава поведението на всеки служител. В случая е налице виновно неизпълнение на нормативно вменени задължения, т.е. бездействие. Съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД вината на съответното длъжностно лице се предполага до доказване на противното, а такова обратно доказване не е извършено.

От неоспорения и изцяло кредитиран от съда протокол за ПТП от 26.09.2017г., изготвен от служители на ОД на МВР – С. /ирелевантен е точният момент на съставяне на протокола/, безспорно се установява причинната връзка между противоправното бездействие на служителите на Община С. и вредоносния резултат – настъпило ПТП с материални щети. По безспорен начин е установено, че причината за ПТП е преминаването на процесния лек автомобил през неравност на пътното платно, което от своя страна е резултат от виновното неизпълнение на нормативно установените задължения от страна на служители на Община С..

Основният елемент на непозволеното увреждане е вредата. Без наличие на такава не може да се говори за непозволено увреждане. Вредата се схваща като промяна чрез смущение, накърняване и унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. В случая, така, както е констатирано в протокола за ПТП и в преписката по щетата, са налице материални щети – спукана предна дясна гума с

джанта. От събраните пред районния съд доказателства се установява причинната връзка между противоправното бездействие на служителите на Община С. и вредоносния резултат – настъпило ПТП с материални щети.

Размерът на щетите се установява от назначената и изслушана от първоинстанционния съд съдебно-техническа експертиза, според която същият възлиза на сумата от 352.44 лв. Застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 352.44 лв., като ликвидационните разходи по преписката възлизат на сумата от 15лв. Следователно общата сума на регресната претенция възлиза на 367,44лв.

С плащането на застрахователно обезщетение и встъпването на застрахователя в правата на застрахованото лице срещу ответника – причинител на вредата, са налице условията за ангажиране на отговорността ответната Община С. по отношение на застрахователя, съгласно разпоредбата на чл. 410, ал.1, т.2 от КЗ.

Съдът намира направеното от процесуалния представител на ответника с отговора на исковата молба възражение за съпричиняване на вредата от страна на водача на МПС, поддържано с въззивната жалба, за *неоснователно*. В тази насока споделя напълно извода на първоинстанционния съд, като намира за неоснователни оплакванията, направени във въззивната жалба. Изводът на съда се базира на събрано по установения ред годно и относимо доказателство – заключение на назначената и изслушана съдебно-техническа експертиза, което не е оспорено от страните. Ответникът не е ангажирал никакви доказателства относно съпричиняване на вредите от страна на застрахования водач, като такова не се установи и от заключението на вещото лице. По делото не се установи водачът на автомобила да е имал техническата възможност да възприеме своевременно наличната неравност и да предотврати ПТП, като се има предвид и факта, че дупката е била пълна с вода, поради дъждовното време и водачът не е имал възможност своевременно да я възприеме и избегне. Дясната част на автомобила навлиза внезапно в нея. Не се установи и управление на процесното МПС със скорост, надвишаваща разрешената. Поради това съдът намира възражението за неоснователно и недоказано.

С оглед изложеното, предявеният иск се явява основателен и доказан в пълен размер и като такъв следва да се уважи изцяло.

На основание чл.86, ал.1 от ЗЗД върху посочената главница следва да се присъди и законната лихва за забава от завеждане на исковата молба пред районния съд до окончателното ѝ изплащане.

Като е достигнал до същите правни изводи, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди. Въззивната жалба се явява изцяло неоснователна.

Правилно и законосъобразно, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, районният съд е присъдил на ищеца в пълен размер направените и доказани разноси в

първоинстанционното исково производство.

С оглед изхода на спора на ответника не се следват разноси в производството пред първа инстанция.

С оглед изхода на спора по въззивната жалба – неоснователност на същата, то въззивникът следва да понесе своите разноси, така, както ги е направил и да заплати направените от въззиваемата страна разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., определено на основание чл.25, ал.1 от НЗПП, вр. с чл.78, ал.8 от ГПК.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно Решение №352/28.04.2023г., постановено по гр.д.№4074/2022г. по описа на С.ски районен съд.

ОСЪЖДА ОБЩИНА С., ЕИК 000590654, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Цар Освободител“ №1 **да заплати** на „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Княз Александър Д.“ №68 **сумата от 100лв.**, представляваща разноси пред въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, с оглед нормата на чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____